

Iba sny

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Barbora Galbavá	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2024)	Barbora Galbavá

O knihe

Zbierka troch poviedok, ktoré tak veľmi chceli žiť, že hoci sa nestali, vystúpili zo snov. Nik príčetný ale nechce, aby sa zhmotnili i iným spôsobom. Možno v nich nájdete čosi, čo iný nevidí. Možno sa budete báť, ťukať si na hlavu, alebo po ich prečítaní zostanete zmätení. Isté je iba to, že nie sú pre každého, v každej však nájdete pointu. Potrebná je len ochota vnímať a kopat' hlbšie.

Anomália

Pohovka sa podo mnou prehýbala. Sedela som v budove, ktorú som nazývala dočasným útočiskom. Dve izby, kúpeľňa, kuchyňa, chodba. Holé múry, nábytok... základné vybavenie. Dvaja ľudia vedľa mňa si prezerali fotografie. Smiali sa. Pripadali mi, ako vystrihnutí z filmového kliše. Odlišnosti v realitách boli priam absurdné.

Boli to moji príbuzní. Tu mi na nich záležalo. Vstala som. Usmiala sa a prešla do spálne. Atmosféra sa zmenila.

Znieslo sa šero. Z vedľajšej izby sa už neozýval smiech. Počula som len zvláštne elektrické bzučanie. Sadla som si za pracovný stôl a odklopila notebook.

Na obrazovke sa zjavila tvár niečoho, čo kedysi bolo ženou. Mokré čierne vlasy pokryté riasami a modrastá slizovitá pokožka prezrádzali, že sa utopila. Odtlačky na jej hrdle svedčili, že nie sama. Nenávisť v jej inteligentných tmavých očiach sa ligotala. Očividne sa cez to nepreniesla.

Načiahla som sa po gombíku na vypnutie, ukazovák mi ale prepadol skrz. Akoby tam žiaden gombík nebol. Akoby som chcela vypnúť predstavu.

Žena sa rozosmiala. „Technické problémy, zlatko?“ zaklokotala, pričom jej z nepríjemného úsmevu vytekla žaburina. Zaklapla som notebook a schmatla telefón. Priateľ bol technik. Musí vedieť, ako tú prekliatu vec vypnúť. *Samozrejme, pretože toto je úplne bežný IT problém.* Telefón zvonil, nik však nedvíhal.

Najvyšší čas zmeniť miestnosť.

Obývačka vyzerala ako skladisko. Všade sa povalovali zaprášené veci pokryté pavučinami. Šero pomaly striedala tma, ktorá ešte nestihla všetko pohltiť. V obrysoch som rozoznala stoličky vyložené hore nohami na rozheganom stole a množstvo skriniek. Čosi zavrzgalo. Obrátila som zrak ku stropu. Viseli z neho dve hojdajúce sa vrecia nasiaknuté tmavou tekutinou. Z každého kvapkalo. Niečo na mňa striehlo. Zatvorila som oči.

Čo pre vás znamená domov? Teória vraví o mieste, kde sa smie každý bez obáv prezentovať vo svojom rýdzom stave. Súkromie, pohodlie, bezpečie. Pre mňa bol mýtom. Z praxe som nič podobné nepoznala. Môj domov nebol bez obáv. Môj rýdzi stav predstavoval nebezpečenstvo. Bola som anomáliou.

Začalo to zľahka. Z tmavého rohu dverí ma v noci sledovali

červené oči. Ráno som našla matku pred zrkadlom masírovať si krk. Prespala tri dni.

Trvalo roky, kým som sa opäť prejavila. U starých rodičov vybuchol sporák. Starý otec stál pri ňom. V čase výbuchu som prudko zavrela oči. Keď som ich otvorila, ležala som na váľande. Z úložného priestoru podo mnou vychádzal buchot a škriabanie. Rozbehla som sa do spálne. Mama spala. Neprebudila sa ani vtedy, keď dvere začali trieskať v zárubniach, záves sa odtiahol sám od seba a garníza spadla. Na chvíľu zostalo ticho. Počula som len vlastné dýchanie. Tep mi bubnoval v ušiach. O prikrývku čosi treslo. Zostal v nej odtlačok ľudskej dlane.

Je ťažké odlišiť, kedy som po prvý raz zmenila realitu. Časom som rezignovala. Nemalo zmysel snažiť sa určiť, čo je skutočné. Bola som zvláštne otupená. Občas som sa premiestnila žmurknutím, inokedy mi stačilo prejsť do inej miestnosti. Niektoré reality sa príliš podobali mojim spomienkam. Iné nevyzerali ako nič, s čím by som sa už stretla. Potom tu boli tie takmer normálne. Od začiatku pôsobili príliš obyčajne. Tie boli najhoršie.

Vychádzam z činžiaku. Mesto svieti načerveno. Z okna mojej izby na lane visí dotrhaná noha. Vraciam sa. Nachádzam iba zaprášenú kopy rozlámaného nábytku. Žmurk.

Hrádza proti povodniam obrastená trávou, pokrytá odtrhnutými časťami ľudských tiel. Postava v čiernom plášti s kapucňou týčiaca sa nado mnou. Choré červené slnko vychádzajúce spoza jej chrbta. Žmurk.

Starý rodinný dom s oknami sotva prepúšťajúcimi svetlo. Deti hľadajúce súrodencia, pomaly miznúce v miestnostiach domu, akoby ich zhltol. Pokus o útek. Kráčanie bez konca. Nevzd'afujeme sa.

Žmurknutie mi obvykle zabezpečilo dočasnú záchranu. Vždy som sa napokon, skôr či neskôr, musela zachrániť znova. Ak som sa ocitla v ružovej záhrade s fontánkou a dobrou vílou s troma želaniami, mohla som v blízkej dobe očakávať démona žmýkajúceho mŕtve šteniatka do vody, z ktorej som sa práve chystala napiť. Žmurk.

Stála som pred obrovským tmavým domom gotického štýlu. Páchol zatuchlinou. Za chrbtom sa mi rozprestieralo pole plné dozretej pšenice. Dnu som narazila na skupinu prieskumníkov. Mládež pobehovala po spráchnivenej podlahe a pri každom účinenom objave zhíkla. Pridala som sa k dvom dievčatám, ktoré práve pomáhali do schodov dvom starším dámam. Pokúšala som sa spríatiť sa. Tak dávno som sa necítila ako človek.

Chcela som byť dôverčivá. Neustála ostražitosť ma unavovala. Aj tak raz zomriem. Alebo žmurknem a zomriem inde. Záleží na tom?

Podvečer sme sa zhromaždili dolu v hale. Skupinu okrem dvoch dievčat a dvoch starších dám tvorili ešte dvaja chlapci a chlap v baretke s hustou miestami šedivejúcou bradou. Staršie dámy sa usadili na moľami prežratú pohovku a začali rozprávať strašidelné legendy, ktoré o dome v susedstve kolovali. Zasmiala som sa. Nemohla som si pomôcť. Jedna z dám na mňa nepríjemne zazrela. Vstala. „Prejdeme sa, drahá?“ zatiehla zaliečavo. Pokrútila som hlavou. „Hor sa na prehliadku! Preto ste predsa prišli, nie?“ chytla sa druhá. Skupina sa zodvihla a vybrala sa na poschodie. Namrzené som sa vliekla na jej konci. Tušila som finále.

Stáli sme pred obrovským zdobeným oknom. „Toto musíte vidieť!“ žmurkli staré panie synchronizovane. Každá odtiahla svoju stranu ťažkých zamatových závesov. Ozvalo sa praskot. Z ich záhybov vypadlo zopár uschnutých netopierov. Dámy s kovovým škripaním otvorili okenice a rozťahli okná dokorán. Rozhliadla som sa. Bolo nás menej.

Od okna viedla krátka plošina ku kamennej kĺzačke. „Chcete ju vyskúšať? Vedie na dvor.“

Prvý sa zošmykol chlapec. Sledovali sme, ako sa kĺže nadol. Pred koncom kĺzačky vyskočil a pristál vedľa. Stareny sa zamračili. Jedna ma uprene sledovala. Ďalšie šlo dievča.

Bezstarostne sa usadilo na kamennej šmykľavke a odrazilo sa. Z kĺzačky sa vynorila čepeľ a pretla dievča na polovicu. Nastal zmätok. Mladík po boku jednej zo sestier už tiež letel v ústrety čepeli. Sotila ho. Rozbehla som sa chodbou s ozvenou jeho revu za chrbtom. Druhá sestra dupala za mnou. Zastala som pred jedným z okien lemujúcich chodbu a hľadela do tváre, z ktorej sa vytratila všetka predstieraná láskavosť. Zvráskavené ruky držali mäsiarsky nôž. Otočila som sa k oknu. Prinútila som sa nežmurknúť. Stačí! Táto realita bude posledná.

Hľadela som na vlastnú hlavu s vyvrátenými očami. Ležala na parapete okna oddelená od tela. Zo stredu čela mi vychádzala čepeľ mäsiarskeho noža. Som mŕtva? Žmurkla som.

Pleseň. Pivnica. Tma. Množstvo číhajúcich tvorov so strachom zo svetla. Žiadne som nemala.

Invazívne myšlienky

Bezpečie je ilúzia. Podľa mňa je denná existencia rovnako nebezpečná ako adrenalinové športy. Či šťastie pokúšate alebo nie, život vie byť idiot. Dobré, možno by som netrčala na skalnom výbežku s odretými hnátmi, bez zásob a s vybitým mobilom, ak by som tento nádherný výhľad sledovala cez sociálnu sieť. Tiež mi však mohol tresnúť na hlavu zle priskrutkovaný luster, alebo ma cestou z práce mohlo zraziť auto. Snažiť sa žiť opatrne je dosť nuda. *Netušil som, ako veľmi sa práve zabávaš* - podotkol môj vnútorný hlas, ktorý sa už roky snažím ignorovať.

Ide len o pocit, že máme všetko pod kontrolou. Nemáme.

Sedela som na skalách pod jaskyňou obzerajúc si svoje škrabance. Nechcela som myslieť na budúcnosť. Vlastne som nechcela myslieť všeobecne. Sústredila som sa na les pod sebou. Predstavila som si, ako tadial' prechádzajú turisti. Niektorí tu predsa musí byť. V diaľke šumelo more a zlievalo sa so ševelom lístia na stromoch. Slnko klesalo za obzor. Ochladilo sa.

Už teraz som sa teplotného rozdielu dňa a noci nevedela dočkať.

Zadriemala som. Z ľahkého spánku ma vytrhol pukot dreva. V lese podo mnou sa čosi pohlo. Doľahol ku mne tlmený rozhovor. Civilizácia! Prudko som vyskočila a tresla temenom do skalnej rímasy nado mnou. Ako v zlej komédii som sa pomaly zviezla späť. Pred očami mi tancovali iskričky. Dostala som závrat a na krku zacítila dačo lepkavé. *Gratulujem. Otvorená rana v tomto prostredí je brilantný nápad.* Nik nebol ku mne protivnejší než ja sama. Pohyb ustal. Okolie neprirodzene stíchlo. Naskočili mi zimomriavky. Z lesa ma ktosi sledoval. *Ktosi?*

S nočnou teplotou som mala pravdu. Poklesla zhruba na 8°C. Objala som si kolená v snahe sa zohriať. Vydržím. Tí v lese ma predsa videli. Každú chvíľu ma musí niekto nájsť. *Alebo niečo.* Ach, sklapni! *Hádaš sa sama so sebou. Naozaj zdravé.* Mal pravdu. Vždy ju mal.

Nadránom som toho mala plné zuby. Hlad, nepohodlie, zima i zranenia sa zomkli a vyhlásili, že je absolútne jedno, či zomriem vyčkávať, alebo pri pokuse sa vyterigať k miestu môjho pádu. Začala som skúmať skalú. Našla som zopár použiteľných úchyty, vydala som sa teda nahor. Našťastie to nebolo vysoko. Skôr, než som si stihla vynadať do nemožných princezničiek čakajúcich na záchranu, hoci sme mohli byť dávno hore, premklo ma tušenie cudzieho zraku na chrbte. Pošmykla som sa. Zostala som visieť centimeter od vstupu do jaskyne. No tak, takto tu predsa nechcípneš! Zaprela som sa a švihla som sebou smerom k okraju. Bola som hore.

Batoh so zásobami ma verne čakal. Vrhla som sa naň, vyplienila ich, napila sa a trochu si očistila rany. Bolesť zintenzívnela. Zrejme som si pri výstupe potrhala všetky šľachy. V diaľke sa ozvali zvuky pripomínajúce reč. Nerozoznala som akú. Turisti. Predsa prišli. Rozhodla som sa neukázať sa im, kým nezistím, čo sú zač. Ukryla som sa v najodľahlejšom výklenku jaskyne. Skaly tu boli zoskupené zvláštne, čo mi prišlo vhod. Mohli stáť pár centimetrov odo mňa a nevideli by ma. Mne ústie jaskyne ležalo ako na dlani. Iba ak by ťa zacítili. Nevyzerali, že sa náhlia na záchrannú misiu. Skupinka sa rozložila pred vstupom do jaskyne. Tvorili ju traja muži a žena. Nepôsobili ako ľudia, ktorí by ľahostajne nechali na rímse zomrieť človeka, no nehľadali ma. Možno bola v lese podo mnou iná skupina.

Koľko skupín sa tu podľa teba premáva? Naozaj. Koľko?

Mysel' si začala hľadať vlastné vysvetlenia. Spriadala konšpiračné teórie. *Možno sú to kanibali. Videla si Hory majú oči?* Vrelá vďaka. Fakticky. Moja predstavivosť sa rozbehla do všetkých smerov. Hlava mi išla prasknúť. Okolie rany na temene bolo horúce. *Možno im s otravou krvi nebudeš chutiť.*

Hlad mi skrúcal žalúdok. Predo mnou sa odohrával úplne normálny rekreačný kemping. Uvažovala som, ako zle asi vyzerám. Ak sa priblížim a požiadam o jedlo, dostanem na držku kotlíkom na guláš? *Minimálne kontaktujú prírodovedné múzeum, že našli posledný žijúci exemplár australopiteka.*

Povedala som si, že sa uložím skôr, než úplne prídem o rozum. *Neskoro.*

Prebral ma výkrik. Ich oheň už temer vyhasol. Bolo skoré ráno. Muži ešte spali. Žena sa v predklone opierala o stĺpik altánku vedľa ohniska a zvracala. Dôvod som dlho nehľadala. To, čo zostalo z jedného z mužov, viselo na konári najbližšieho stromu. Kožu mal pokrytú pl'uzgiermi prechádzajúcimi v čierne obhorené miesta.

Izba so zrkadlovou stenou

Prsty neprirodzene poskrúcané. Akoby mu každý jeden zlomili úplne iným smerom. Chýbala mu spodná čeľusť. Pod nosom zívala čierna diera. Oči dokorán. Zaznel zips na stane pred jaskyňou a o minútu neskôr zvracali i muži.

Srdce mi trieskalo o rebrá. Musím zmiznúť. *Nech sa páči. Želáš si zomrieť v mori, alebo v horách?*

Jeden z turistov sedel na zemi, knísal sa a hystericky vzlykal. Táborom sa ozývalo vŕzganie lana, na ktorom sa húpal ich spoločník ako groteskná bábka. Žena sa triasla. Zodvihla sa a vošla do krovia. Trvalo zhruba tridsať sekúnd, kým som začula jej hrdelné vrieskanie. Z korún stromov sa zodvihol krdeľ vtákov.

Stromy a kry vôkol čistiny sa uhybali tvorom, ktoré si nimi razili cestu. Stavbou tela sa podobali ľuďom, tu však podoba končila. Tváre mali natreté nabielo. Zrenice akoby im zhtli oči. Ozbrojili sa predmetmi vyrobenými z odpadu ponechaného v lese ignorantmi. Viečkami z konzerv, nožmi zo zbrúsených petfliaš, kutáčmi, silonovými lankami, háčikmi na ryby. Jeden dokonca použil hrdzavý klepec ako zubnú protézu. Absolútne mu neprekážalo, že si ním natrhol kútiky úst.

Muž vzlykajúci na zemi sa postavil a rozbehol sa im v ústrety. Krčnú tepnu mu za sprievodu neľudského škrekotu pretlo vrhnuté viečko plechovky. Ležal horeznačky. Krv mu klokotala v hrdle. Dva tvory sa naňho vrhli a začali mu kmásať vlasy, kým mu neoddelili hlavu od tela. Usadili sa a začali ju dlabat' ako tekvicu. Naplo ma.

Zvyšní dvaja sa sústredili na posledného muža. Na vlastné nešťastie ešte žil. Jeden z tvorov držal v paprčiach natiahnuté silonové lanko. Nemohla som viac čakať. Vhodnejšia chvíľa nebude. Vykradla som sa z výklenku a nútila údy spolupracovať. Snažila som sa vytesniť rev muža, ktorému zrejme oddeľovali končatiny silonovým lankom a rozbehla som sa k húštine. Rozvírila som vzduch. Jeden z tvorov ma zavetril. Otočil sa. Stál rozkročený uprostred čistiny, naklonil hlavu. Potrhané ústa rozťahol v desivom úsmeve. Zaczvakal klepcom. Plne ma ovládla panika. Bežala som. Bolo mi jedno kam. Narazila som na slepú uličku. Podo mnou burácalo spenené more. Ak si mám vybrať medzi tým, čoho som bola svedkom, alebo utopením, jednoznačne volím druhú možnosť.

Náraz na studenú vodu mi vyrazil dych. Zranenia v slanej tekutine hlásili vzburu. Cítila som sa ako starý večeť v práčke. Skúšala som držať hlavu nad hladinou. Príboj si ma chvíľu pohadzoval. Prichádzajúca vlna ma hodila o skalú. Chytila som sa jej. Počula som škrekot tvorov z pláže. Hľadali ma. Vyzeralo to, že sa boja priblížiť sa k vode. Žeby som bola v bezpečí?

Ty si musíš robiť prdel... Vnútny malý bastard sa prebral zo šoku. *Visíš tu ako nasiaknutý menštruačný tampón v nádrži pre žraloky.*

Zospodu sa mi o nohu čosi obtrelo. O malú chvíľu sa pár metrov odo mňa zjavila trojuholníková plutva.

Potlačila som hystériu. Seriem na to. Pustila som sa skaly, vypla myseľ. Končatiny som nechala vyplávať na razom pokojnú hladinu. Unášalo ma ako korkový štupeľ. Otvorila som oči. Plutva zmizla.

Prebudil ma dážď v mojej izbe. Dlho už nepršalo. Počúvala som klopkanie a napadlo mi, aké by to bolo kdesi nenormálne. Tu nie. Tu je možné všetko.

Sadla som si. Zrak mi zablúdil v opačný koniec miestnosti. Náprotivnú stenu izby tvorilo zrkadlo. Vraj to opticky zväčšuje priestor. Záleží, niekomu, či vyzerá opticky väčší, ak nie je dostatočný?

Všetko sa lesklo. Voda tiekla po skrini. Stúpala k rámu postele. Čokoľvek pod ňou žije, má po chlebe. Spustila som z nej nohy. Pomaly. Jednu po druhej. Čo ak je imaginárny tvor pod ňou moja jediná spoločnosť?

Popoludní sa pod stropom začali zbíchať búrkové oblaky. Buď pod posteľou nič nežilo, alebo tomu vlhkosť nevdala. Mňa dost' štvala. Aký má ale význam hnevať sa na počasie? Onedlho mi nad hlavou zahrnelo. Blesky tu nie sú skutočné. Neublížia mi. Beztak som vkĺzla pod posteľ k tvorovi, ktorý tam možno žije, možno nie. Čo by ma malo desiť viac?

S búrkou sa k izbe vkradla tma. Jediným pohybom v nej bol môj odraz v zrkadle steny. Občas som ho prichytila, ako sa na mňa díva. Inokedy sa díval úplne inam. Bola som chudá. Až príliš. Snažila som sa rozpomenúť, kedy som naposledy jedla. Odraz pokrčil plecami. Ako je to možné? Som tu už večnosť. Prečo stále žijem?

„Žiješ?“ sarkasticky sa ozvalo spod postele. „Tomuto vravíš život?“

Dobry postreh. Lahla som si a pokúšala sa zaspáť. Zo stropu žmurkali hviezdy. Potrebujem to vlastne?

Totíž... ak nepotrebujem ješ'... Moje myšlienky prerušila váha niečoho na mojich nohách. Nechcela som sa ta pozrieť. Modlila som sa, aby to zmizlo. Zjavne zbytočne. Nohy mi tŕpli.

„Môžeš, prosím, odíísť?“ zafňukala som. Oči som stále držala pevne zatvorené.

„Nie.“ Odpovedal hlboký, mierne zachrípnutý šepot. Akoby zaznieval zo dna studne.

Striaslo ma. Skúsila som to znova: „Prosím. Necítim si nohy.“

„Čuchni si k mojím!“ uchechtlo sa to.

V miestnosti nastal pohyb. Nasledovala úľava, keď mi nočná návšteva zosadla z nôh. Pootvorila som viečka. Videla som iba nepreniknuteľnú tmú. Hviezdy zmizli. Keď som precitla, bola stále noc. Pristihla som svoj odraz pozerat' sa, ako spím. Kútikom oka som zachytila čiernu siluetu v rohu izby.

„Ešte si tu?“ zatiahla som, naoko otrávene, zatiaľ čo moje alternatívne ja v inom vesmíre lopatami vyhadzovalo bobky z vlastných pyžamových nohavíc. Napokon je dost' praktické nemusieť ješ'.

„Som tu vždy. Nemôžem odísť,“ zachripelo to.

Otvorila som oči. Pri posteli stál tieň veľkostí pripomínajúci dieťa. Nemal tvár ani žiadnu zreteľnú končatinu. V jeho nejasnej anatomii som cítila pohľad lačne striehnucej tmy.

„Čo si?“ hlesla som.

„Záleží na tom?“

„Možno,“ mykla som plecami.

„Všetko, čo si tu zavrela.“

„Zožerieš ma?“

Tieň sa prehol v páse a rozosmial sa nepríjemným smiechom, z ktorého praskla časť zrkadlovej steny. Môj odraz sa rozbehol k tomu miestu. Bruškami prstov skúmal vzniknutú pavučinu. Porezal sa, no nekrvácal.

„Požieram ťa už roky,“ zaznel chrapot, akonáhle sa prestal smiať. „A predsa si stále tu.“

Na tvár mi dopadli slnečné lúče. Zvláštne. Slnko som si tu nepamätala. Lákalo ma vyzrieť oknom. Raz som vykukla v nádeji, že uzriem kúsok sveta, z ktorého pochádzam. Čakalo tam len prázdne belmo dohora vyvrátených očí, strapatých pozliepaných vlasov a množstva rúk siahajúcich nahor. Mladé i staré, veľké i malé, odreté, rozmočené, hnijúce, s prerastenými i umelými nechtami. Všetky ma chceli stiahnuť k sebe a driapať to, čo zo mňa zostalo. Krátko popoludní sa odo mňa odpojil môj tieň. Snažila som sa o rozevčičku. Tancovala som a spievala si, kým si môj odraz v zrkadle ťukal na spánky. Vlastne som rada pozorovala, čo sa deje na druhej strane. Teraz bola zaujímavá tá moja. Pri piruete môj tieň odletel. Zaskočilo ma to. Ak sa odtiaľto dostal, viem i ja?

Nahliadla som cez okno. Viem, že to bola chyba. Jedna z tých potvor vyskočila a zakvačila sa o okenicu. Neudržala sa a spadla. Zostal v nej zapichnutý špicatý žltý necht s kusom skrvavenej kože.

Zahnala som spanikárené myšlienky. Nebudem na to myslieť a nestane sa to. Okno som zabarikádovala skriňou. Môj odraz v zrkadle si tuším cvrkol. Noc prišla rýchlo a zostala pridlho. Nespala som. Vždy, keď som zavrela oči, škerili sa na mňa vycivené vráskavé tváre s chýbajúcimi zubami a ochlpenými vlasmi, šplhajúce sa jedna po druhej v snahe dosiahnuť ma. Dačo mi zovrelo členok. Vydesene som si ho vytrhla. Pri kraji postele opäť stál čierny obrys.

„Zlý sen?“ posmešne zachripel, nabral rýchlosť a zastavil tesne pred končekom môjho nosa.

Civelo do mňa dno priepasti.

„Si strach,“ došlo mi.

„Som viac, než len to.“

„Nemôžeš sa ma dotknúť, ak to nedovolím,“ prehlásila som sebaavedomejšie, než som sa cítila.

Spod okna zaškrípala kov a zaznel buchot a chrčanie vyprahnutých hrdiel, ktoré dávno zabudli rozprávať.

„Nieкто tam vonku na teba čaká,“ predniesol škodoradostne.

„Prečo? Čo mám a oni nie?“ zvolala som.

„Život,“ odpovedala mi ozvena.

Ráno snežilo. Prestala som vnímať teplotné zmeny. Nebolo mi horúco ani zima. Nebolo mi nič. Zrkadlom sa tiahli kvety námrazy. Z pavučiny jeho prasklín sa odlupovali dieliky. Zrazu sa z nich za cinkania črepín vynorila ruka. Drobná a veľmi bledá s presvitajúcimi žilami. Po nej nasledovala druhá. Trup a nakoniec nohy. Do izby sa predralo ľadom pokryté dievčatko. Pohybovalo sa trhane. Neisto. Ako nieкто, kto nevie ovládať vlastné údy.

„Ahoj,“ skúsila som ho osloviť. Odpovedal mi iba dierou zavýjajúci vietor.

Myklo ním. Preľaknuto otočilo hlavu za zvukom. Namiesto očí malo len dve prázdne diery. Od dier mu k lícam smerovali tmavé škvrnky. Ako plačom rozmazaná maskara. Premkla ma ľútosť. Pozorovala som, ako sa potáca, hmatká okolo seba a snaží sa zorientovať sa v priestore. Podišlo ku skrini pod oknom. Pokúšalo sa ju odsunúť. Vyskočila som z postele - ááá... vyletela som k stropu. Prekvapene som visela dolu hlavou a obzerala si svoj odraz za námrazou. Toto je nové.

Zletela som späť. Oslovila ho. Nepočulo ma. Dotkla som sa jeho ramena a ocitla som sa v obývačke dvojizbového bytu. Sedela som na pohovke. V kuchyni sa svietilo. Pod otvoreným balkónom stál dav mlkvo hľadiaci nahor. Držali fakle, vidly, kosáky, motyky, rýle, hrable, kladivá... čo im cestou prišlo vhod. Kľučka vchodových dvier sa začala prudko mykať.

Z kuchyne vybehli muž a chlapec. V rovnakej chvíli dnu vtrhli susedia. Bezmocne som sa prizerala, ako muž s chlapcom bojujú o život. Vytlačili ich k balkónu. Premohli ich a zhodili do davu. Po celý čas nik nevydal hláska. Jediným zvukom boli výkriky chlapca a muža. Vedela som, kam ich berú. Na dohľad od bytovky ku kyselinovému jazeru. Verili, že žiada obeť. Tiež ma tam vliekli. Bola som svedkom. Svedectvo mi však vzali.

Vznášala som sa v horizontálnej polohe nad dievčatkom a snažila sa vstrebať, čo som práve videla. Som tu vecky. Vlastný príbeh si už nepamätám. Musím rozpovedať cudzí. Pretočila som sa a zamierila k diere v zrkadle. Zaváhala som. Smiem? Nič ma nezastavilo. Izba mala nového obyvateľa. Možno sa zajtra prebudí v daždi.

Žiadnu v nej žijúcu entitu som viac nezaujímala. Stratila som všetko, čo chceli. Identitu, strach i zvyšky života. Vystrelila som otvorom do sveta dievčatka, nehľadiac na kyselinové jazero pod sebou, krvavé škvrnky na snehu, ani na jazyk a antracitové oči na jeho brehu, dívajúce sa mojim smerom.